

7. srpna

SV. ALBERTA Z TRAPANI, KNĚZE**SVÁTEK**

Albert se narodil asi v polovině 13. století v Trapani na Sicílii. Na Sicílii se nedlouho před tím usídlili první bratři, kteří připluli do Evropy z kláštera v pohoří Karmel; v sicilské Licatě zemřel kolem roku 1220 mučednickou smrtí karmelitán sv. Angelus. Albert vstoupil do Řádu a stal se knězem, v roce 1296 zastával úřad provinciála. Zemřel 7. srpna, pravděpodobně roku 1307, v Messině. Část ostatků jeho těla je uložena v kostele karmelitánů v Trapani. Početné legendy zmiňují jeho vynikající kázání, která byla provázena zázraky. Na jeho přímluvu byli obyvatelé obléhané Messiny v dobách krvavého povstání (známého jako „sicilské nešpory“, 1282) uchráněni před hladomorem. Spolu se sv. Angelem patří k prvním uctívaným karmelitánským světcům. Jeho kult byl definitivně potvrzen až roku 1476. Jako přímluvce jej vzývaly i sv. Terezie od Ježíše a sv. Marie Magdaléna de' Pazzi.

Uvedení do první modlitby dne

Ant. Pojdme, klaňme se Kristu, našemu Pánu, on je klenot kněží.

Modlitba se čtením**HYMNUS (nápěv č. 5 nebo č. 6)**

Dnes naše hlasy k nebi rozlétly se,
za otce Alberta dík Bohu pěj,
o jeho slávě bratři v starých spisech
nám vyprávějí.

Štědrý Bůh popřál síly jeho hlasu,
obdaroval ho dary vznešenými
a naučil ho hlásat lidu spásu
slovy i činy.

Kéž jásají dnes díkem naše hlasy
za Alberta, jehož veliká díla
karmelský řád po všechny příští časy
tak oslavila.

Buď Bohu jedinému čest a sláva,
když Bůh nám ku pomoci poslal tebe,
kéž za nás hlas tvůj prosit nepřestává,
vypros nám nebe! Amen.

1. ant. Byl ustanoven na Siónu, na svaté hoře, a hlásal Hospodinova rozhodnutí.

Žalmy ze společných textů o svatých mužích.

2. ant. S radostí ohlašoval veliká znamení a mocné zázraky našeho Boha.

3. ant. Moudrost volá na ulicích, na náměstích pozvedá svůj hlas.

V. Rty kněze střeží poznání,

O. z jeho úst se požaduje poučení.

PRVNÍ ČTENÍ

Z druhého listu svatého apoštola Pavla Korintňanům 4,1-14

Nehlásáme sebe, ale že Ježíš Kristus je Pán a my vaši služebníci

Když jsme pověřeni tou službou, nenecháváme se ovládnout malomyslností, protože nám Bůh milosrdně pomáhá. Nepoužíváme nečestných úskoků, nepočínáme si chytrácky ani nefalšujeme Boží slovo. Ale hlásáme pravdu naprosto otevřeně, a tak se doporučujeme každému lidskému úsudku před Bohem.

A je-li přesto naše evangelium nesrozumitelné, pak jen těm, kteří jdou k záhubě. Nevěří, neboť bůh tohoto světa je zaslepil, takže nevidí jasně světlo evangelia o božské slávě Krista, Božího obrazu. Vždyť přece nehlásáme sebe, ale kážeme, že Ježíš Kristus je Pán, my však že jsme vaši služebníci kvůli Ježíši. Neboť Bůh, který řekl: „Ať ze tmy zazáří světlo!“, zazářil i v našem srdci, aby osvětlil lidi poznáním Boží velebnosti, která je na Kristově tváři. Poklad víry máme v nádobě hliněné. To proto, aby se ta nesmírná moc připisovala Bohu, a ne nám.

Ze všech stran se na nás valí trápení, ale nesoužíme se. Býváme bezradní, ale ne zoufalí. Býváme pronásledováni, ale ne opuštěni. Býváme sráženi k zemi, ale ne zničeni. Stále prožíváme na svém těle Ježíšovo umírání, aby i Ježíšův život byl patrný na našem těle. Tak jsme my zaživa stále vydáváni na smrt pro Ježíše, aby i Ježíšův život byl patrný na našem smrtelném těle. A tak v nás pracuje smrt, ale ve vás život.

Protože máme téhož ducha víry, jak je řečeno v Písmu: „Uvěřil jsem, a proto jsem mluvil“, věříme i my, a proto také mluvíme, vždyť víme, že ten který vzkřísil Pána Ježíše, vzkřísí s Ježíšem i nás a společně s vámi nás postaví před něho.

ZPĚV PO PRVNÍM ČTENÍ

Mal 2,6; Jer 7,2

V jeho ústech byla nauka pravdy a na jeho rtech se nenalezla nepravost. * V pokoji a upřímnosti krácel a mnohé od nepravosti odvrátil.

V. Postavil se do brány Hospodinova domu a volal tam jeho slovo. * V pokoji.

DRUHÉ ČTENÍ

Ze spisu „Ohnivý šíp“
od generálního převora Mikuláše Galského

(z kap.VII a VI: Carmelus 9 [1962], 289-90, 286n)

Obdivuhodná různost řeholních společenství

Naše zasvěcení zahrnuje tři závazky všeobecné: poslušnost, čistotu a zřeknutí se vlastnictví. Ty jsou společným obsahem slibů – v kterékoli řeholi. V tom se řehole jedna od druhé neliší (i když se odlišují hábitem), ale jsou v podstatě jakoby jedním řádem, když vznikají ze stejné horlivosti. Jsou-li shodně zachovávány tytéž závazky, pak tomu odpovídá také zcela stejná důstojnost zásluh.

K těmto všeobecným závazkům – aby posilnily jejich zachovávání – přistupují – a to jak v naší řeholi, tak i v jiných – závazky zvláštní. Těmi se řehole navzájem odlišují,

podle projevů horlivosti a její míry. A ty může kterýkoli řeholník, aby dosáhl lepšího života, uctivě uskutečňovat podle obecného práva a se souhlasem představených.

Ó, jak podivuhodná jsou tvá díla, Hospodine, jak hluboké tvé myšlenky! Vskutku: Pošetilý člověk to nechápe, nerozumný nemá pro to smyslu.¹ Kdo pochopí myšlení Páně,² jehož moudrost je bez míry?³ Kdo mu byl rádce?⁴ Hle, Pán, jehož prozíratelnost se ve svém rozhodování neklame, když chtěl v zahradě bojující církve zasadit množství řádů, prozíravě umístil některé s Marií do samoty, jiné s Martou do města. Muže znalé věd, pilně se zabývající výroky Písma a dostatečně mravně vyspělé ustanovil do měst, aby starostlivě sloužili lidu pokrmem Jeho slova. Ty prostější však, s nimiž rozmlouvá ve skrytosti, se rozhodl usadit do samoty spolu s prorokem, jenž říká: *Hle, daleko bych utekl, zůstal bych na poušti. Očekával bych toho, který mě ochrání před malomyslností ducha a před bouří.*⁵ „Hle,“ říká významně, jako by chtěl říci: „Pohled, co jsem učinil, a podobně jednej i ty.“ Neboť na útěku před hlukem světa jsem se nezdržoval přebýváním uvnitř hradeb města ani na předměstí, ani v zahradách a přilehlých místech, ale „daleko utekl, zůstal na poušti“. A opravdu „zůstal“, protože jsem se po několika málo dnech do města nevrátil, ale „zůstal na poušti a očekával toho, který mě ochrání před malomyslností ducha a před bouří.“

O všechny řeholníky, jak v samotě, tak ve městech, se Pán tak pečlivě postaral, že jim – v souladu s jejich možnostmi a podle toho, co každému jednotlivě prospívá – prostřednictvím těch, kdo sepsali různé řehole, velmi moudře předkládal různé vhodné způsoby zasvěceného života.

Hle, ten, který zasadil naše otce do samoty hory, poskytl jim a jejich následovníkům sebe samého jako vzor, aby jeho skutky, které nikdy nepostrádají tajemství, vnímali jako příklad. A toto pravidlo našeho Spasitele, jistě nejsvětější, v dávné době následovali někteří z našich předchůdců: poznávající svou vlastní nedokonalost, dlouho prodlévali v samotě pustin. A protože toužili pomáhat svým bližním – avšak tak, aby se nestalo, že sobě samým uškodí – někdy, ovšem zřídka,

vycházeli z pustiny a co v samotě srpem rozjímání lahodně
nažali, to zrny skrze kázání vymláčenými štědře zasévali.

¹ Žl 92(91),6-7. ² Řím 11,34. ³ Žl 147(146),5b. ⁴ Řím 11,34. ⁵ Žl 55(54),8-9 (Vulg.).

ZPĚV PO DRUHÉM ČTENÍ

Je třeba vystoupit na horu: na horu, kterou je Kristus, * a postupovat od ctnosti ke ctnosti.

V. Rozjímat o zákonu Páně a bdít na modlitbách – ne z otročké poslušnosti, ale vedení duchovní radostí * a postupovat.

Chvalozpěv Bože, tebe chválíme.

Závěrečná modlitba jako v ranních chválách.

Ranní chvály

HYMNUS⁺ (nápěv č. 3 nebo č. 8)

Oslavme ten den písňemi,
kdy pro nebe se narodil
Albert, Boží kněz na zemi,
jenž v nebi slavně vítán byl.

Vždy klidně uměl pohrdat
dary, jež svět mu předkládal,
za svůj si vyvolil náš Řád
a v něm se cele Bohu dal.

Pokáním, postem, strážněmi,
trýzníval tělo v každý čas,
protože obraz svěřený
bez poskvrny chtěl vrátit zas.

I v extázi pokoušen byl,
pán temnot do boje se dal,
leč Kristův sluha zvítězil,
protože s Kristem vytrval.

Vždy myslil na karmelský řád,
který svým žitím proslavil,
i z nebe nám chce pomáhat
a k Boží službě dodat sil.

Bud' sláva svaté Trojici,
Otcí i Synu v každý čas
i Duchu Utěšiteli
navěky kéž zní chvály hlas. Amen.

Nebo: (nápěv č. 4)

Jak nesmírné je množství těch,
kteří se na nás dívají,
Beránka píseň zpívají,
zbaveni pláče, slzí všech.

Odhodme proto všechen hřích,
běžme o závod určený,
oči na Pána upřeny,
v svých radostech i v nesnázích.

Dnes pohleď s láskou na svůj Řád,
svatý Alberte z Trapani,
Řeholi žil jsi před námi,
uč nás ji milovat a znát.

Chválíme Tebe, Pane náš,
který jsi a který jsi byl,
že Alberta jsi oslavil,
před Otcem svým se k němu znáš.
Amen.

1. ant. Kdo má nevinné ruce a čisté srdce, vystoupí na Hospodinovu horu.

Žalmy a kantikum nedělní z 1. týdne.

2. ant. Kristus sám chránil jeho bezúhonnost, jeho čisté srdce naplnil radostí.

3. ant. Opustil cesty tohoto světa a sdílel s Kristem život, který se líbí Bohu.

KRÁTKÉ ČTENÍ

Řím 8,28-30

Víme, že těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobrému, těm, kdo jsou z Boží vůle povoláni. Neboť ty, které si napřed vyhlédl, ty také předurčil, aby byli ve shodě s obrazem jeho Syna, aby tak on byl první z mnoha bratří. A ty, které předurčil, také povolal, a ty, které povolal, také ospravedlnil, a ty, které ospravedlnil, také uvedl do slávy.

ZPĚV PO KRÁTKÉM ČTENÍ

O. Svátí a spravedliví, * radujte se v Pánu. Svátí.

V. Vás si Bůh vyvolil za své dědictví, * radujte se v Pánu. Sláva Oci. Svátí.

Antifona k Zachariášovu kantiku

Kristův služebník Albert ať vede naše kroky a dokonale nás naučí cestě pokoje.

PROSBY

Ježíš Kristus, veliký ve svých svatých, dovedl ke svatosti také mnohé bratry a sestry našeho Řádu. Chvalme ho a s vděčností volejme:

Jsi svatý, Pane, a svou svatost dáváš i nám.

Tys slíbil lidem čistého srdce, že uvidí Boha,

— učíš, ať nás oheň Ducha svatého spaluje, očišťuje i uzdravuje.

Tys poslal své učedníky do celého světa,

— učíš, ať i my horlivě a věrně hlásáme evangelium všemu tvorstvu.

Tys provázel svatého Alberta svou mocí a jeho slova jsi do-
svědčoval zázraky a znameními,

— i skrze nás uzdravuj nemocné, pozvedej sklíčené a posiluj slabé.

Ty se skrze pastýře církve sám ujímáš svého lidu,

— učiň, ať jsou naši představení vnímaví na tvá vnuknutí a my ať je ochotně posloucháme.

(Jsi svatý, Pane, a svou svatost dáváš i nám.)

Tys ve své dobrotě učinil svou Matku i Matkou a Ochrávkyní našeho Řádu,

— učiň, ať se ti na její přímluvu den ze dne více podobáme.

Otče náš.

ZÁVĚREČNÁ MODLITBA +

Bože, tys dal své církvi ve svatém Albertovi věrného služebníka Panny Marie Karmelské a vzor čistoty a modlitby; dopřej nám, abychom i my žili podle evangelia a dosáhli podílu na tvé slávě v nebi. Skrze tvého Syna...

Nebo:

Bože, tys dal své církvi ve svatém Albertovi věrného služebníka Panny Marie a vynikajícího kazatele, jehož slova jsi provázel divy a znameními. Dopřej i nám, ať evangelium hlásáme slovem i životem a spolu s Albertem dosáhneme podílu na tvé slávě v nebi. Skrze tvého Syna...

Modlitba uprostřed dne

Dopoledne

KRÁTKÉ ČTENÍ

2 Tím 1,9

Bůh nás spasil a povolal svým svatým povoláním, a to ne pro naše skutky, ale z vlastního rozhodnutí a pro milost, kterou nám dal v Kristu Ježíši před dávnými věky.

V. Pán nás vedl bezpečně.

O. Svou milostí nás posvětil.

V poledne

KRÁTKÉ ČTENÍ

Dt 8,5b-6

Hospodin, tvůj Bůh, tě vychovával, jako vychovává muž svého syna. Proto budeš dbát na přikázání Hospodina, svého Boha, chodit po jeho cestách a jeho se bát.

V. Bázeň před Hospodinem je upřímná, trvá navěky,

O. Hospodinovy výroky jsou pravdivé, všechny jsou spravedlivé.

Odpoledne

KRÁTKÉ ČTENÍ

Srov. Sir 50,4.5b.11

Staral se o svůj lid, aby nezahynul, a opevnil město proti obležení. Stal se slavným tím, jak jednal s lidmi. Vystupoval k ol-táři, slávou plnil nádvoří svatyně.

V. Bůh ho vyvolil, aby přinášel oběť

O. a smír za svůj lid.

Nešpory

HYMNUS⁺ (nápěv č. 5)

Sváteční dni se přiblížily znova
a Karmel hymny díky zase zpívá,
v nichž velebí se svatost Albertova
navěky živá.

Pokorně přijal naše roucho bílé
a přízeň nebe je mu hojně přána,
jde cestou ctností, nemá jiné cíle
než Krista Pána.

Zná ostny, nerozum a prudkost mládí,
svody a pochybnost ho nerozdrtí,
poct nesnáší, hořkost ho neodradí
nést kříž až k smrti.

Zůstaň nám nakloněn a dodej síly
jít cestou kříže s láskou, podle tebe,
pomoz nám splnit, co jsme přislíbili,
vypros nám nebe.

Chvála buď Otci, úcta jeho Synu,
svatému Duchu věčná čest a sláva,
k trojjedinému Bohu naše láska
kéž neustává.

Nebo: (nápěv č. 13)

Patrone náš, jehož v nebi máme,
s prosbou o přímluvu uctíváme,
pamatuj na bratry svoje,
za své vezmi jejich boje,
ó, svatý Alberte.

Legendy a mnohá vyprávění
líčí zázračné tvé působení.
Pán stál při tobě svou mocí,
když jsi přispěl ku pomoci
městu v obležení.

Vypros nám, aby též naše dílo
Boží mocí provázeno bylo.
Moudrost, která divy činí,
by se nám dát, s maličkými,
Otcí zalíbilo.

1. ant. Kdo žije bez vady a koná spravedlnost, bude přebývat na Hospodinově hoře.

Žalmy a kantikum ze společných textů o svatých mužích.

2. ant. Jako zářící slunce, tak se skvěl v chrámě Božím.

3. ant. Svatí zpívali píseň novou před trůnem Božím a Beránkovým a spolu s nimi se ozývala zpěvem země.

KRÁTKÉ ČTENÍ

Jak 3,17-18

Moudrost shora však je především čistá, dále pokojná, shovívavá, poddajná, plná milosrdenství a dobrých skutků, ne obojetná ani pokrytecká. Ti, kdo usilují o pokoj, rozsévají v pokoji semeno, jehož plodem je spravedlnost.

ZPĚV PO KRÁTKÉM ČTENÍ

Srov. Ef 3,8.10

O. Bylo mi dáno zvěstovat * nevystižitelné Kristovo bohatství. Bylo.

V. Aby se skrze církve ukázala přerozmanitá Boží moudrost, * nevystižitelné Kristovo bohatství. Sláva Otci. Bylo.

Antifona ke kantiku Panny Marie

Alberte, ty se již navěky raduješ z daru milosti: shlédni na nás a přednes Bohu, po čem touží naše srdce.

Prosby ze společných textů o svatých mužích.

Otče náš.

Závěrečná modlitba jako v ranních chválách.